

M. Boss: ROZSUDEK

Celá tato povídka je fikce a byla napsána jako literární dílo, které v žádném případě nepropaguje násilí či neúctu ke člověku. (mboss2012@seznam.cz)

Probudilo mě zvonění mobilu. Na displeji mobilního telefonu se objevil nápis „Státní zastupitelství“. „Sakra, to se zase někde něco stalo,“ řekl jsem si pro sebe. V té době jsem byl soudcem jednoho menšího okresního soudu a byl jsem na sebe náležitě hrdý. K této práci však patřilo držet tzv. pohotovost, tedy službu, pro všechny neodkladné a naléhavé případy. Do mobilu jsem se představil rozespalým hlasem, což bylo v sobotu ve tři hodiny ráno pochopitelné. Ze sluchátka jsem se dozvěděl, že byl chycen pachatel při spáchání trestného činu – malování sprejem na fasádu domu a že je v současné době v cele předběžného zadržení.

„Nebudeme si kazit noc kvůli němu. Na soud ho přiveďte v sobotu v 10 hodin dopoledne,“ uzavřel jsem celý hovor. V duchu jsem si říkal, že je to nejlepší řešení – zadržený pachatel musí být do 48 hodin předán soudu a ten musí do 24 hodin rozhodnout o vazbě. Lhůty jsou splněny a dopoledne bude čas celý případ řádně přezkoumat a rozhodnout podle zákona. Celou noc jsem však nemohl spát, pořád mi připadalo jméno pachatele – Jan Šantovský – povědomé. Brzy k ránu jsem si vzpomněl, že dotyčného jsem kdysi vyslyšel v pozici svědka. Dokonce jsem si vybavil, že se jedná o štíhlého mladíka vyšší postavy, s velmi krátkými černými vlasy, relativně vypracovanou postavou a hnědýma očima. Ty oči si pamatuji proto, že mě celou dobu hlavního líčení sledoval upřeným pohledem, který se vymykal ostatním svědkům. Paměť mám dobrou, tak jsem si byl jist jménem, tak vizáží.

Ráno kolem deváté hodiny jsem se vydal pomalým krokem k budově okresního soudu. Byl pěkný letní den, přesto jsem cestou potkal málo lidí.

V kanceláři jsem si prošel doručený spis týkající se obviněného. Celá věc byla velmi jednoduchá – pachatel vzal sprej černé barvy a v brzkých ranních hodinách barvou pomaloval čekárnu autobusové zastávky. Byly zde přiloženy i fotografie z městské kamery, doznání obviněného a úřední záznam městské policie, kde bylo uvedeno, že dva strážníci pachatele viděli, zadrželi a následně předali státní policii. Případ byl skutkově i právně jednoduchý – v duchu jsem si říkal, že celý proces bude trvat pár minut, vynesu spíše výchovný trest a půjdu domů.

Těsně před desátou hodinou se ozvala eskorta, že jsou již v budově. Odebral jsem se do jednací síně soudu. Přes ruku jsem měl přehozen talár, v ruce útlou knihu – trestní zákoník a trestní řád a spis. Nic víc. V síni jsem si navlékl talár, na katedře rozložil spis, podíval se na hodinky. Bylo přesně 9.58. Vyčkal jsem ještě tři minuty – žádný proces jsem nezačínal přesně, vždy o minuty později. Do vyvolávacího zařízení jsem pouze řekl: „Ve věci obviněného Jana Šantovského vstupně do jednací síně číslo 22“.

V tu chvíli se otevřely dveře, vstoupila eskorta složená ze dvou policistů a obviněný v poutech. Byl to skutečně on, koho jsem si v duchu představoval. V duchu jsem

ocenil svoji paměť a spustil úředním hlasem, aby obviněnému byla sňata pouta a postavil se před soud s tím, že bude vyslechnut k okolnostem zadržení, ke skutku a k důvodům vazby.

„Pane obviněný, byl jste zadržen ve 2.17 minut Městskou policií, následně jste byl v cele předběžného zadržení,“ vyčkal jsem kývnutí obviněného a pokračoval jsem „jste obviněn z toho, že jste dnešního dne pomaloval sprejem čekárnu autobusové zastávky v ulici“. Na moment jsem zapomněl řeč a musel se podívat do spisu, kde přesně se skutek stal. Po uvedení jména ulice jsem dal prostor obviněnému, aby se vyjádřil. „Všechno co jste zde uvedl, je pravda. Udělal jsem to poprvé v životě, chtěl jsem zkusit jaké to je. A ráno se podívat na svůj výtvar“.

V duchu jsem přemýšlel o dalším postupu. Na vazební stíhání to není – důvody vazby nebyly dány. Obviněný mě stále sledoval svýma očima. Buď ke mně upíral naději anebo tak vyjadřoval svou nenávist vůči mně, autoritě.

„Vyhlášeno usnesení“, začal jsem slavnostně „obviněný se propouští ze zadržení na svobodu“. Na to jsem odůvodnil, že nejsou dány důvody vazby, že eskorta může odejít a že obviněný vyčká v jednacím síni.

Po odchodu eskorty jsem se podíval na obviněného a důrazně mu řekl: „Pane Šantovský, trestní řád mi dává pravomoc vydat trestní příkaz. Jedná se o institut, který mi umožňuje rozhodnout o vině a trestu bez nařízení hlavního líčení. Bohužel trest lze uložit pouze podmíněný, případně peněžitý trest anebo trest obecně prospěšných prací. Někdy si říkám, že staré rakousko-uherské právo znalo daleko výchovnější tresty – od vystavení pachatele na pranýř po trest fyzický. Ale to sem teď nepatří. Počkejte na chodbě, já vyhotovím rozhodnutí a následně Vás vyzvu ke vstupu do jednacích síně.“

Obviněný odešel a mně konečně nastala typická soudcovská práce. V klidu rozhodnout o vině a trestu. Vina byla jasná, nebylo o čem přemýšlet. Podstatnější byl trest. Obviněnému bylo 18 let minulý měsíc, čin spáchal téměř jako mladistvý, studuje střední školu a toto bylo jeho provinění proti zákonu. Po zvážení všeho, včetně toho, že čekárna zastávky vypadala před posprejováním a po něm velmi podobně, jsem dospěl k závěru, že postačí uložení trestu obecně prospěšných prací. V tu chvíli, když jsem přemýšlel o výši tohoto trestu, se otevřely dveře a dovnitř vešel obviněný. Nevěřicně jsem na něj zíral, nezažil jsem, že by si někdo dovolil otevřít bez vyznání dveře soudní síně, zejména tehdy, když soudce rozhoduje o výši trestu: „Pane obviněný, soud Vás nevolal. Počkejte za dveřmi. V případě, že se budete k soudu chovat nezdivořile, může Vám být uložena pořádková pokuta až do výše 50 tisíc korun“. Udělal jsem pomlku, aby si obviněný výši sankce nechal projít hlavou a chtěl jsem pokračovat. Obviněný se však osmělil, na místě přešlápl a tiše povídal: „Pane doktore, přemýšlel jsem o Vašich slovech. Nerad bych měl podmínku nebo někde uklízel chodníky. Nebylo by možné, aby mi byl udělen fyzický trest?“

„Pane obviněný, chápu, že záznam v trestním rejstříku není příjemný. Na to jste ale měl myslet dřív, než jste čin spáchal. Já Vašemu postoji rozumím, ale musím rozhodovat v rámci zákona a zákon – a to říkám na rovinu – bohužel neumožňuje uložit komukoliv trest fyzický, dokonce ani jiný trest než ten, který je uveden

v trestním zákoníku. Můžete si o tom myslet cokoliv, ale já skutečně nemůžu jinak,“ vysvětlil jsem obviněnému.

„Pane předsedo, já jsem myslel, že by to bylo lepší,“ zakňoural mladík. V tu chvíli nevypadal dospěle, dalo by se říci, že žadonil o trest. Já jsem na malou chvíli zapřemýšlel. Trest má být v první řadě výchovný – měl by pachateli vysvětlit, že to, co udělal, není správné, měl by mu způsobit určitou újmu a zároveň vychovat ostatní členy společnosti. Na druhou stranu kdybych k něčemu takovému svolil, tak nejenže přijdu o talár, ale možná bych byl stíhán já pro trestný čin zneužití pravomoci úřední osoby. I když, dnes je sobota, soud prázdný, kamery v jednacích síních nejsou, takže by nikdo o tomto ani nevěděl. Přemýšlel jsem nad tím a nakonec se rozhodl – budu riskovat celou svou kariéru, ale tomu klukovi udělím fyzický trest. Navíc když tomu klukovi nařežu na zadek, bude to výchovnější než chtít po něm, aby uklízel chodník. Sám jsem v duchu zavzpomínal, že i na mě v dětství účinkoval řemen, a když mě s ním táta zřezal, tak jsem si to pamatoval. A to zejména pár dní po exekuci při sedání na židli nebo postel.

„Svlékni se, polož se břichem na stolek vlevo. Dostaneš na holý zadek 4 x 25 ran opaskem“, vyřkl jsem neobvyklý rozsudek. Kluk polknul, asi čekal něco jiného. Nevím. Ale skutečně se začal svlékat. Sundané tričko odhalilo docela pěknou postavu, prsní svaly a ploché břicho. Následně si sundal boty, kraťasy a boxerky. Chtělo se mi smát, poprvé byl někdo zcela nahý v jednacích síních. Pohlédl jsem na něj – kdybych byl na kluky, tak bych se do toho kluka snad zamiloval na první pohled. Pěkná postava, chlupaté nohy, pěkný velký penis, byť visící, ochlupení pohlavní včetně varlat vyholené.

Mlčky jsem ukázal na lavici. Kluk udělal pár kroků, vylezl na soudní stůl vyhrazený pro obviněného a jeho obhájce. Lehl si na něj a čekal.

Já si mezitím sundal talár, sako a jen tak v košili šel k němu. U lavice jsem si odepnul vlastní pásek a uvědomil si, že je to můj první výprask, který někomu udělím. Opět mi hlavou bleskla vzpomínka na mé dětství, kdy jsem se v podobné situaci jako obviněný nacházel. A dneska to bude obráceně.

Vzal jsem přeložený řemen do ruky, zkusmo s ním švihl do vzduchu. Ležící klučina sebou trochu trhl, zvuk jej mystifikoval, neboť rána na jeho zadek nedopadla. Stále jsem měl možnost couvnout a z této hry dobrovolně odejít. Já však vzal pásek, zamířil a první rána dopadla přibližně doprostřed zadku. Mladík se jen mírně prohnul a tiše zasyčel. Na zadku se objevil mírně rudý pruh, který barevně vykreslil místo dopadu řemene. Další dopad řemene se částečně kryl s původním pruhem, zasáhal však zadek i trochu šikmo níže. Věděl jsem po dvou ranách, že mám řemen pod kontrolou a že dopadne vždy tam, kam budu chtít já. Když na zadek mladíka dopadla patnáctá rána, začal se trochu více zmítat a poprvé udělal hlasitější projev. Dal jsem mu jich ještě deset. Tím byla čtvrtina trestu vykonána. Podíval jsem se na své dílo a překvapilo mě, že zadek je pouze červený, sem tam vykukoval červený pruh. Přitom – opět jsem se vrátil do vzpomínek, jsem si vždycky v pozici vypláceného dítěte říkal, že zadek musí být nejmíň fialový, neboť po dvaceti pěti ranách, mě pěkně pálil a bolel.

„Máme za sebou první dvacet pět ran,“ oznámil jsem mu, „budeme dále pokračovat“. Další část trestu probíhala podobně, akorát mladíkův zadek byl o poznání červenější. Evidentně ho to muselo dost bolet, neboť po každé ráně měl nutkání se zvedat a každá rána byla doprovázena jeho výraznějším „jaaaaaaauuuuu“. Rány jsem nedával veliké, odhadnul bych, že střední. V žádném případě jsem nevyužíval všechnu sílu, ani co největší rozmach. Zadek po padesáti ranách měl znatelnější pruhy od pásku a celý byl více červený. Měl jsem chuť si šáhnout, jak moc je horký, ale odolal jsem. Pořád jsem byl soudce, autorita, který některé hranice nesmí překročit.

„Prosím, to moc bolí,“ zanaříkal nahý obviněný. To mi bylo jasné, na jeho zádech jsem viděl krůpěje potu, ač byl nahý. „Víš, můžeme přestat, ale v tom případě si nevykonal celý trest a musím postupovat podle zákona,“ odpověděl jsem mu. „Tak pokračujte, ale prosím, co nejrychleji, abych to měl za sebou.“ V duchu jsem si říkal, že to sice bude rychlejší, ale o to bolestivější. Bylo to jeho přání a já se rozhodl tomuto přání vyhovět.

Opět jsem si ve vzduchu pohrával s řemenem a dal se do poslední části výprasku. Poslední část, byť se jednalo o padesát ran, byla nejrychlejší. Netrvala možná ani dvě minuty. Bitý kluk nejprve usykával bolestí, projevoval se čím dál hlasitěji, zvedal se z lavice horní části těla a trochu se zmítal. Když jsem v duchu odpočítal poslední ránu, připnul jsem pásek a šel si pomalu sednout na za soudní katedru. Mladík stále ležel na lavici, obě ruce si dal na pŕlky, které dostaly červený, místo až fialový nádech a byly plné pruhů. Zadek ho musel bolet, neboť rukama se dotýkal zadku jen zlehka a prsty prozkoumával celé své pozadí. Když se dostatečně odhodlal, položil celé dlaně na zadek, a to na místa, která byla nejmíc zmalovaná a logicky asi nejmíc bolestivá. Poté vstal z lavice a začal se oblékat. Nechal jsem ho v klidu a v duchu si promýšlel další postup.

Počkal jsem až obviněný usedne na svojí židli a oznámil jsem mu, že jsem shledal všechny podmínky pro to, aby bylo upuštěno od potrestání. Ozřejmil jsem mu, že se na něj stále hledí jako by nebyl nikdy souzen. Poté jsem ho vyzval, aby opustil jednací síň. Při odchodu mi poděkoval a řekl mi, že je moc rád, že to takto dopadlo a že to nebylo tak hrozné, jak se na počátku obával.

V úterý jsem si cestou do práce koupil místní tisk. Byla v něm krátká zpráva: „V sobotu večer došlo k pomalování čekárny autobusové zastávky u parku. Z tohoto činu byl obviněn J.Š. (18), který však byl soudem téhož dne propuštěn a od jeho potrestání bylo upuštěno, neboť podle mluvčí soudu byly splněny všechny zákonné podmínky a nebylo účelné mladíka trestat. Naše redakce se však domnívá, že dotyčný mladík by potřeboval domluvu, a to nejlépe řemenem.“

V duchu jsem se usmál a říkal si, kdybyste jen byli věděli, jak to celé bylo.... A vydal se k soudní budově.

